

Adéu, Ovidi

Joan de Sagarra. És una de les criatures més generoses, més afectuoses, més alegres i simpàtiques que he conegut mai. Per a mi ha estat un amic entranyable. He estat amb ell fins unes hores abans que morís i l'he vist sempre amb el somriure als llavis, lluitant contra la malaltia d'una manera exemplar. Per a mi no és mort. Com ell diu en un dels seus poemes, se n'ha anat de vacances. Es reencarnarà —perquè ell creia en la reencarnació— i, com diu el poema, continuarà empaïtant xiquets i passant-s'ho el millor que pugui.

Guillermina Motta. Me l'apreciava molt perquè era una persona que estimava i es feia estimar. Artísticament ha estat un gran valor. Sempre va actuar amb discreció i sinceritat i així ha mort, amb una gran discreció. Dos dies abans que morís el vaig anar a veure i em va fer un gran somriure i un gest amb la mà disculpant-se perquè no podia parlar. El trobarem a faltar moltíssim.

Joan Lerma. Avui és un dia trist per tots els valencians. L'Ovidi Montllor era una persona compromesa amb la

seua terra i sobretot amb la llibertat. Al llarg de la seua vida, com expressió de la cultura valenciana, ha significat molt per la cançó i el teatre, però també ha estat important el seu compromís en la defensa de les llibertats. Era un representant de la generació de joves dels anys 60 que van lluitar pel canvi de règim, que buscaven la llibertat. Aquest compromís no sols el va mantenir fins l'arribada de la democràcia, sinó també tot al llarg de la seua vida. Era un cantant compromès amb la seua terra i amb la seua gent, amb la cultura valenciana, i sempre havia volgut portar a la societat el seu treball. És i serà un símbol clar de la lluita per la llibertat des del seu treball i des del seu compromís personal. Mereix el reconeixement de la Generalitat valenciana.

Totí Soler. És molt difícil parlar de tants anys de relació, més de vint-i-cinc, que he tingut amb l'Ovidi. Per a mi ha estat un company de vida i l'he considerat com un germà gran. D'ell, del seu exemple, he après moltíssimes coses. Estic destrossat per la seva pèrdua.

Josep Sanus (alcalde d'Alcoi). Per nosaltres avui és un dia tristíssim. Era una notícia que esperàvem però que no desitjàvem que arribara i teníem l'esperança que l'Ovidi guanyara aquesta guerra. Avui els alcoians som més pobres. Perquè ell era la manifestació més viva i més clara del nostre poble. Ell ha estat la pedra angular de la vertebració del nostre país. Sempre viurà amb nosaltres i per la seua actitud honesta serà per a tots un exemple. Avui és un dia desolador. Els alcoians tenim el compromís de conservar honorablement la memòria de l'Ovidi per sempre.

Àngel Llopis (Primer ten de la filada dels Palominos). L'Ovidi va començar a eixir a la nostra filada l'any 1976, el mateix any del Centenari de les Festa d'Alcoi. Aquest novembre passat, quan l'Ajuntament li va fer l'homenatge, nosaltres en hi vam sumar i el vam proclamar Palomino d'honor, la màxima condecoració entre les filades. L'Ovidi era divertit i estava molt integrat al nostre grup. El dia de l'homenatge ens va dir que esperava ser amb nosaltres per les properes festes, el mes d'abril. El que puc dir és que amb nosaltres hi serà.

Cesaré Gorreazano (director de cinema). No érem molt amics, però teníem amics comuns. Érem parents llunyans, encara que no vam acabar de descobrir d'on ens venien els vincles. El vaig conèixer quan vam treballar plegats a la pel·lícula *Héctor* i després també vam coincidir a *El acto*, on ell tenia un paper curt. Quan vaig saber que estava malalt vaig contactar amb ell. Vam dinar plegats i li vaig passar dues de les meves pel·lícules que no havia vist encara: *Innisfree* i *Ombres paral·leles*. La darrera vegada que ens vam veure va ser a l'estrena de l'obra de teatre *Borja-Borgia*. Llavors em va sorprendre que, malgrat la malaltia, no havia perdut el sentit de l'humor ni la ironia, perquè de més jove ell era molt hipocondríac i, en canvi, el vaig trobar molt sencer. Em va dir aquella dita: "quí dia passa any empeny".

Maria del Mar Bonet. És terrible viure la mort de l'Ovidi des d'Alcoi i haver actuat al mateix teatre on fa tres mesos i deu dies li fèiem l'homenatge. Aquell dia tots sabíem que dèiem adéu una mica a l'Ovidi. Però comptàvem amb la seva fortalesa d'ànim, sobretot, amb les ganes que tenia de viure, i amb l'esperança que hi poses pel mig, perquè la mort no s'emporti les persones que t'estimes. Queda l'amic, la persona, aquella amb què no et relacionaves contínuament, però que sempre era la mateixa persona que t'estima, que no havia canviat com d'altres. L'Ovidi era una persona d'una gran integritat personal, amb el seu entorn, amb la seva terra i amb les seves coses.

Xavier Montllor (germà del cantant). Era un poc com el meu pare, però amb unes facetes diferents. Era una persona molt íntegra i conseqüent amb les seues idees. Una persona incomparable.

Juan Cortart (conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya). L'Ovidi, el recordarem de moltes maneres i en papers diversos: sempre, però, al servei de la cultura catalana d'una manera esforçada i generosa. Cantant amb accent que sonava ampli i magnànim quan tots encara estàvem encongits. Actor precís per al teatre independent. Recitador dels Països Catalans, que han estat els seus; professional complet i compromès dels escenaris dels nostres darrers vint-i-cinc anys.

Quize Di de la Serra. Érem dos amics íntims. Ell va començar a cantar amb mi i amb el Raimon en un concert al Palau de la Música Catalana ja fa molts anys. El recordarem tots, no sols per l'amistat profunda que ens unia, sinó també per la seva ètica i la manera tan noble de fer les coses. Se'l va maltractar o malaprofitar tant al món de la cançó, com del teatre i del cinema. Ha mort sense patir.

Marina Rossell. Quan jo començava, l'Ovidi es va portar amb mi com un germà i per mi continuarà sent sempre això.